

Arrest

nr. 149 812 van 17 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2014 diende verzoeker, van Afghaanse nationaliteit, als niet-begeleide minderjarige, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het Eurodac-verslag van 11 december 2014 bleek dat zijn vingerafdrukken reeds op 6 september 2014 in Noorwegen werden afgenomen en hij er asiel aanvroeg.

Op 17 december 2014 werd in het AZ St-Jan te Brugge een medisch onderzoek uitgevoerd ter verificatie van de leeftijd van verzoeker. Het resultaat van dit onderzoek stelde dat verzoeker ouder was dan 18 jaar.

Op 13 januari 2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Noorse instanties.

Op 16 januari 2015 stemden de Noorse autoriteiten in met het terugnameverzoek op grond van artikel 18(1)d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin-III-verordening).

Op 20 maart 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Noorwegen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, vroeg op 11.12.2014 asiel in België. Hij is in bezit van een identiteitsbewijs voor asielzoekers van Noorwegen en legde verder geen identiteits- of reisdocumenten voor. Bij zijn aanmelding op 11.12.2014 verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 03.09.1998.

Onze diensten meldde de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 17.12.2014 werd te AZ Sint-Jan te Brugge een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene meer dan 18 jaar oud is. De op 11.12.2014 ingestelde voogdij werd op 23.12.2014 opgeheven.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België op 06.09.2014 asiel vroeg in Noorwegen.

De betrokkene werd gehoord op 09.01.2015 en verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer vierenvijftien maanden voorafgaand aan zijn aankomst in België verliet en via Iran en Turkije verder reisde. Hij reisde via Bulgarije het grondgebied van de lidstaten binnen en vervolgde na een verblijf van zowat twintig dagen per vrachtwagen en auto via onder meer Italië zijn weg naar Noorwegen. Hij vroeg op 06.09.2014 asiel in Noorwegen en verbleef vervolgens in een opvangcentrum in Oslo. Drie maanden later werd zijn asielaanvraag afgewezen. De betrokkene verliet Noorwegen en reisde per trein via Zweden, Denemarken en Duitsland naar België, waar hij op 10.12.2014 aankwam.

Op 13.01.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Noorse instanties, die op 16.01.2015 op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij in het opvangcentrum in Oslo van andere Afghanen vernam dat België een goed land is. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Noorwegen omdat hij naar eigen zeggen niet naar Noorwegen wou, maar er door de smokkelaar heen werd gebracht en omdat hij vreest naar Afghanistan te worden verwijderd door de Noorse instanties. We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de

Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Noorwegen omdat hij naar eigen zeggen niet naar Noorwegen wou, maar er door de smokkelaar heen werd gebracht en omdat hij vreest naar Afghanistan te worden verwijderd door de Noorse instanties.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij niet naar Noorwegen wou, maar er door de smokkelaar heen werd gebracht merken we op dat de betrokkene, eens in Noorwegen aangekomen, toch een asielaanvraag indiende bij de bevoegde Noorse instanties, wat toch getuigt van een weloverwogen keuze en zijn bewering in grote mate ontkracht.

Betreffende het afwijzen van zijn in Noorwegen ingediende asielaanvraag en geuite vrees voor verwijdering naar Afghanistan benadrukken we dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Noorwegen kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Er moet verder worden opgemerkt dat de Noorse instanties met hun akkoord van 22.10.2014 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Dit betekent dat de betrokkene in Noorwegen, indien hij dat wenst, een nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen. De Noorse instanties zullen de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een onderzoek van die asielaanvraag.

Noorwegen is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een in 2001 met de Europese Gemeenschap afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis". Noorwegen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Noorwegen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Noorse instanties kennen, net als België, bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene in op 06.09.2014 in Noorwegen ingediende asielaanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

De betrokkene, die verklaarde ongehuwd te zijn, stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor op 09.01.2015 melding van een gezondheidsprobleem en stelde in Noorwegen reeds een ingreep te hebben ondergaan. De betrokkene voegde dat hij ondanks deze ingreep nog steeds last heeft van dit probleem. Op 05.02.2015 werd een medisch attest overgemaakt. De betrokkene kon zich tussen 03.02.2015 en 06.02.2015 niet bij onze diensten aanbieden vanwege ziekte. We merken op dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag echter geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Noorwegen zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege redenen van gezondheid door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Noorse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Noorse instanties."

Op 20 maart 2015 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Verzoeker werd overgebracht naar het repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel.

Een eerste overdracht aan Noorwegen stond gepland op 1 april 2015, doch werd afgelast wegens een administratieve fout nu er die dag geen transfert naar Oslo mogelijk was.

Op 8 april 2015 werd een tweede poging tot overdracht gedaan, doch deze mislukte wegens verzet vanwege verzoeker.

Er werd diezelfde dag een vordering tot heropsluiting genomen.

Op 22 april 2015 werd verzoeker gerepatrieerd naar Oslo.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. *ratione temporis*

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op *ratione temporis*, nu hij meent dat conform artikel 39/57, tweede lid van de Vreemdelingenwet de laatste nuttige dag om het verzoekschrift in te dienen, maandag 6 april 2015 was nu verzoeker op het ogenblik van de kennisgeving werd vastgehouden en bijgevolg de beroepstermijn 15 dagen bedroeg. Nu het verzoekschrift pas 7 april 2015 is ingediend, is het volgens verweerder laattijdig, nu geen overmacht is aangetoond.

Artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

2° [...];

3° [...]

.

§ 2 De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen:

1° [...];

2° [...];

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° [...].

De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag."

De Raad stelt vast dat maandag 6 april 2015 een wettelijke feestdag was, hieraan is verweerder voorbij gegaan. Artikel 39/57, §2 van de Vreemdelingenwet stelt duidelijk dat indien de vervaldag een wettelijke feestdag is, de vervaldag wordt verplaatst op de eerstvolgende werkdag. Bijgevolg was de laatste dag voor het indienen van het verzoekschrift 7 april 2015. Het verzoekschrift werd tijdig ingediend.

Ter zitting erkent verweerder de tijdigheid van het verzoekschrift.

De exceptie van laattijdigheid wordt verworpen.

2.2. Actueel belang

Verweerder werpt ter zitting een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan actueel belang nu verzoeker werd gerepatrieerd op 22 april 2015.

Verzoeker volhardt in zijn belang en stelt dat indien verzoeker naar België zou terugkeren en de thans bestreden beslissing zou niet vernietigd zijn, hij opnieuw zou geacht worden zich naar Noorwegen te begeven daar Noorwegen nog altijd als verantwoordelijke lidstaat zou worden beschouwd.

De Raad kan de redenering van verzoeker volgen. Bijkomend blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de Dublin-III-Verordening nu zowel het beschermingsverzoek in België als het terugnameverzoek aan Noorwegen dateren van na 1 januari 2014. Verweerder betwist dit niet zoals blijkt uit de bestreden beslissing, nu hij zelf toepassing maakt van deze Verordening.

Artikel 29, 3 van de Dublin-III-Verordening bepaalt als volgt: "*Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.*"

Artikel 30, 2 van de Dublin-III-Verordening bepaalt dat: "*Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.*"

Hieruit blijkt duidelijk dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker een voordeel kan verschaffen.

Bijgevolg wordt het actueel belang *in casu* aangenomen.

De exceptie van gebrek aan belang wordt eveneens verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste en enige middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van artikel 28 van de Dublin-III-Verordening, van artikel 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van artikel 6 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

In het eerste onderdeel voert hij de schending aan van de motiveringsplicht en van artikel 28 van de Dublin III Verordening.

Hij licht zijn eerste onderdeel toe als volgt:

“4.1. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker, omwille van het feit dat Noorwegen zich akkoord verklaarde met een terugname op datum van 22/10/2014 en dit met toepassing van het artikel 18 (1) d van de Verordening 604/2013.

Tussen datum van het akkoord tot terugname zijnde 22/10/2014 en de bestreden beslissing op 20/03/2015 liggen 5 maanden.

4.2. Hoewel het artikel 28 van de Verordening 604/2013 expliciet stelt dat niemand in bewaring gehouden louter op basis van de Verordening 604/2013 met het oog op overdracht wordt verzoeker onmiddellijk bij de kennisgeving van de overdracht opgesloten, terwijl het akkoord van Noorwegen de verwerende partij reeds 5 maanden bekend was.

“1. De lidstaten houden niemand in bewaring om de enkele reden dat hij aan de bij deze verordening ingestelde procedure onderworpen is.”

Artikel 28 van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

“1. De lidstaten houden niemand in bewaring om de enkele reden dat hij aan de bij deze verordening ingestelde procedure onderworpen is.

2. Wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is, en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast.

3. De bewaring duurt zo kort mogelijk en niet langer dan de tijd die redelijkerwijs nodig is om de vereiste administratieve procedures zorgvuldig af te ronden totdat de overdracht uit hoofde van deze verordening is uitgevoerd. [...]

4. [...]”

Vooreerst merkt de Raad op dat dit onderdeel van het middel niet gericht is tegen de thans bestreden beslissing, doch wel tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, genomen op dezelfde datum. Echter ingevolge artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet is een maatregel van vrijheidsberoving genomen in toepassing van artikel 51/5 §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, waarop de beslissing tot vasthouden is gebaseerd, enkel aanvechtbaar bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is derhalve onbevoegd.

Bijgevolg is dit eerste onderdeel onontvankelijk.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat volgens de geciteerde bepaling van de verordening de lidstaten een persoon wel in bewaring mogen houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig de verordening veilig te stellen, voor zover er een significant risico op onderduiken bestaat en voor zover de bewaring evenredig is en geen andere minder dwingende maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast. De bewaring moet zo kort mogelijk zijn. Indien verzoeker van mening is dat aan deze voorwaarden voor detentie niet voldaan was, dan had hij dit bij de bevoegde Raadkamer kunnen naar voor brengen. Bijkomend mist de bewering feitelijke grondslag dat *in casu* Noorwegen al op 22 oktober 2014 een akkoord voor terugname zou gegeven hebben. Zoals verzoeker zelf stelt in de weergave van de feiten, diende verzoeker pas een asielaanvraag in op 11 december 2014. Ook al vermeldt de

bestreden beslissing enerzijds 22 oktober 2014 en anderzijds 16 januari 2015 als datum voor het terugnameakkoord, uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat Noorwegen de terugname aanvaard heeft op 16 januari 2015. Tussen dit akkoord en de bestreden beslissing, ligt dus iets meer dan twee maanden. Hoe dan ook werd verzoeker niet voor deze hele periode vastgehouden maar pas op het ogenblik van de kennisgeving van de thans bestreden beslissing op 20 maart 2015 en dit tot de effectieve overdracht op 22 april 2015, dus iets meer dan een maand. Deze detentieperiode is hoe dan ook niet vergelijkbaar met de situatie in de zaken Firoz Muneer tegen België (56005/10) en MD tegen België (56028/10) van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van respectievelijk 11 april 2013 en 10 november 2013.

In zijn tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Hij licht het tweede onderdeel toe als volgt:

“4.3. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle gekende feitelijkeheden mede in overweging genomen. De verzoeker stelde dat hij vreest voor terugleiding naar zijn land van herkomst, Afghanistan. De verwerende partij geeft evenwel geen garantie dat de verzoeker dit nog kan voorkomen. De bestreden beslissing stelt louter hypothetisch :

“indien hij dat wenst, een nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen. De Noorse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een onderzoek van die asielaanvraag.”

Evenwel is er geen enkel objectief gegeven dat effectief aantoonde dat de verzoeker in Noorwegen opnieuw asiel kan aanvragen. Toch staat dit zo in de bestreden beslissing te lezen. De Belgische Overheid kan uiteraard niet ernstig beloven dat de verzoeker opnieuw asiel kan aanvragen in Noorwegen als hierover geen garantie bestaat.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de juridische en feitelijke overwegingen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de motieven in zijn middel waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en omvangrijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet aangenomen worden.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker meent dat de motivering niet afdoende is nu de gemachtigde niet alle gekende feitelijkeheden in overweging zou genomen hebben. Hij heeft aangestipt dat hij vreest voor terugleiding naar zijn herkomstland Afghanistan en stelt dat de gemachtigde geen garantie heeft dat verzoeker dat kan voorkomen. Verzoeker meent dat de motivering dat hij, indien gewenst, een nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen en het feit dat hij niet zal verwijderd worden zonder onderzoek van die asielaanvraag zuiver hypothetisch is, nu de gemachtigde dienaangaande geen garantie heeft.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in zijn beslissing wel degelijk en uitgebreid heeft gemotiveerd met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde vrees naar Afghanistan te worden verwijderd door de Noorse instanties.

Zo stelt de bestreden beslissing:

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. [...] Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. [...] Betreffende het afwijzen van zijn in Noorwegen ingediende asielaanvraag en geuite vrees voor verwijdering naar Afghanistan benadrukken we dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Noorwegen kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Er moet verder worden opgemerkt dat de Noorse instanties met hun akkoord van 22.10.2014 (sic) instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Dit betekent dat de betrokkene in Noorwegen, indien hij dat wenst, een nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen. De Noorse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een onderzoek van die asielaanvraag. Noorwegen is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een in 2001 met de Europese Gemeenschap afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis". Noorwegen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Noorwegen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt (eigen onderlijning).

De gemachtigde heeft zich dus niet beperkt tot een loze bewering dat verzoeker een nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen en dat tijdens de behandeling van dit verzoek hij niet zal verwijderd worden. Hij heeft dit terecht gekaderd in de context van de Dublin-III-verordening en de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie teneinde aan te tonen dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel steunt op een weliswaar weerlegbaar vermoeden, maar dat het aan verzoeker toekomt een eventuele schending van het non-refoulementbeginsel met concrete elementen aan te tonen. Terecht stelt de gemachtigde dat afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest. Eveneens wijst de gemachtigde op de mogelijkheid om in Noorwegen gebruik te maken van de beroepsmogelijkheden of om voorlopige maatregelen te vragen in toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoeker lijkt deze theoretische overwegingen van de gemachtigde niet afdoende te vinden, doch het is aan hem om aan de hand van rapporten of concrete elementen aan te tonen dat Noorwegen niet aan zijn verplichtingen inzake het asielacquis voldoet, hetgeen hij volkomen nalaat. Zonder enige indicatie

dat Noorwegen niet aan zijn verplichtingen zou voldoen, kan van de gemachtigde niet redelijkerwijs verwacht worden dat hij bijkomende garanties zou moeten vragen.

Bovendien vroeg de waarnemend voorzitter ter zitting aan de raadsman van verzoeker of er enige informatie bekend is aangaande de huidige situatie van verzoeker in Noorwegen. De raadsman antwoordde dat verzoeker zich nog in Noorwegen bevond, maar zij verder geen informatie had. Bijgevolg blijkt dat nu verzoeker zich op het ogenblik van de zitting nog in Noorwegen zou bevinden, er ook op dat ogenblik geen aanwijzingen waren dat Noorwegen hem zonder onderzoek van een eventueel nieuw beschermingsverzoek naar Afghanistan had teruggeleid.

De gegeven motivering is bijgevolg afdoende.

Bijkomend merkt de Raad op dat conform overweging 12 van de Dublin III verordening ook de bepalingen van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna verkort de Procedurerichtlijn) van toepassing zijn in een Dublinprocedure. Volgens artikel 40, eerste, tweede en derde lid van de Procedurerichtlijn worden volgende verzoeken eerst in het kader van een ontvankelijkheidsonderzoek onderzocht en indien er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken op internationale bescherming, in een gegrondheidsonderzoek. Dezelfde garanties kunnen gevonden worden in artikel 32 van de Richtlijn 2005/85/EG of oude Procedurerichtlijn. Artikel 40, lid 7 van de Procedurerichtlijn bepaalt bovendien uitdrukkelijk: *“Wanneer een persoon ten aanzien van wie een overdrachtsbesluit krachtens Verordening (EU) 604/2013 moet worden uitgevoerd, verdere verklaringen aflegt of een volgend verzoek indient in de overdragende lidstaat, worden deze verklaringen of volgende verzoeken overeenkomstig deze richtlijn behandeld door de verantwoordelijke lidstaat in de zin van die verordening.”* Noorwegen is weliswaar geen lidstaat maar wel gehouden door het asielacquis zoals de gemachtigde terecht opmerkt, zodat het bijgevolg door deze voornoemde bepalingen gehouden is tot een onderzoek van een eventueel volgend beschermingsverzoek van verzoeker.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

In zijn derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 5 van het EVRM, van artikel 6 van het Handvest en van de motiveringsplicht.

Hij licht dit derde onderdeel toe als volgt:

“4.4. De verzoeker zal hoogstwaarschijnlijk in Noorwegen in detentie geplaatst blijven met het oog op onmiddellijke uitwijzing naar Afghanistan. In de bestreden beslissing valt hierover niets te lezen. Nochtans bepalen het artikel 5 E.V.R.M. en het artikel 6 van het EU-Handvest dat éénieder recht heeft op vrijheid en dat enkel volgens strikte procedures dit recht beknót worden.

In de bestreden beslissing wordt dit evenwel niet gemotiveerd.

Het artikel 5 E.V.R.M. bepaalt:

“Recht op vrijheid en veiligheid

1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

(a) indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter;

(b) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;

(c) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat, dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;

(d) in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;

(e) in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;

(f) in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.

2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijd en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen die tegen hem zijn ingebracht.

3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijd voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd

verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat deze spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.

5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadeloosstelling.”

Artikel 6 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod: ‘Eenieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon.’

Waar verzoeker opmerkt dat hij “hoogstwaarschijnlijk” in Noorwegen in detentie zou geplaatst worden met het oog op onmiddellijke uitwijzing naar Afghanistan, herhaalt de Raad dat de raadsman van verzoeker ter zitting heeft bevestigd dat verzoeker zich sedert zijn repatriëring op 22 april 2015 nog in Noorwegen bevindt. Klaarblijkelijk was er dus geen sprake van een onmiddellijke uitwijzing naar Afghanistan. Evenmin heeft verzoeker verwezen naar betrouwbare bronnen die aannemelijk kunnen maken dat Dublin-terugkeerders in Noorwegen systematisch worden vastgehouden of dat Noorwegen eventuele nieuwe asielaanvragen van Dublin-terugkeerders niet onderzoekt.

Bijkomend mag niet uit het oog verloren worden dat verzoeker reeds een asielprocedure had doorlopen in Noorwegen nu de terugname werd aanvaard op grond van artikel 18, d van de Dublin III verordening hetgeen inhoudt dat zijn beschermingsverzoek was afgewezen in Noorwegen. Verzoeker voert niet aan dat het Noorse onderzoek van zijn beschermingsverzoek ernstige tekortkomingen vertoonde.

Daargelaten de vraag of verzoeker zijn situatie niet eventueel zou kunnen overeenkomen met de situatie zoals bedoeld in artikel 5 (b) van het EVRM: “*niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve [...] indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd [...] teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren.*” of met de situatie bedoeld in artikel 5 (f) *niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve [...] in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon [...] waartegen een uitwijzings – of uitleveringsprocedure hangende is*” gaat hij hier in het geheel niet op in zodat dit niet is aangetoond.

Een schending van artikel 5 van het EVRM is niet aangetoond.

Nu conform artikel 52, 3 van het Handvest aan rechten van het Handvest die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het EVRM, dezelfde inhoud en reikwijdte moet toegekend worden, althans er geen aanwijzing is dat het Handvest in deze een ruimere bescherming biedt, moet eveneens de aangevoerde schending van artikel 6 van het Handvest worden verworpen.

Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat Noorwegen zijn verplichtingen niet zou nakomen in het kader van het asielacquis, die eveneens betrekking hebben op detentie, diende de gemachtigde hier niet verder over te motiveren.

Het derde onderdeel is ongegrond.

In zijn vierde onderdeel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het vierde onderdeel toe als volgt:

“4.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

4.7. De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat Noorwegen de verantwoordelijke lidstaat is voor de terugname van de verzoeker én de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker.

De bestreden beslissing stelt inderdaad louter hypothetisch :

“indien hij dat wenst, een nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen. De Noorse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een onderzoek van die asielaanvraag.”

De verzoeker kan zich hier mee niet akkoord verklaren, aangezien de verzoeker bij terugkeer naar Noorwegen dreigt bloot gesteld te worden aan onmiddellijke detentie .

4.8. De beslissing verwijst naar het akkoord van 22/10/2014 van de Noorse instanties met de terugname van de verzoeker, op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

Op basis hiervan kan de verzoeker, indien hij dat wenst, een nieuwe asielaanvraag indienen. Doch dit wordt niet ondersteund door draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing. Er kan bijgevolg geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Terecht voert verzoeker aan dat de wettigheidstoets van de Raad inhoudt dat hij dient na te gaan of het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Opnieuw stipt verzoeker aan dat de bestreden beslissing louter hypothetisch wijst op het feit dat Noorwegen indien verzoeker een volgend verzoek zou indienen, dit eerst zal onderzoeken vooraleer over te gaan tot verwijdering naar het herkomstland. Hij meent desalniettemin blootgesteld te worden aan onmiddellijke detentie bij terugkeer naar Noorwegen. De mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag zou niet steunen op draagkrachtige motieven en bijgevolg niet afdoende gemotiveerd zijn.

De Raad kan in deze verwijzen naar hetgeen bij de bespreking van de vorige onderdelen werd gesteld.

Zoals *supra* gesteld is de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk uitgebreid ingegaan op de door verzoeker geuite vrees dat hij zou worden teruggestuurd naar Afghanistan. Een onzorgvuldige motivering of incorrecte feitenvinding toont verzoeker niet aan.

De Raad erkent dat conform het Vluchtelingenverdrag van 1951 verwijdering van een asielzoeker vooraleer een finale beslissing is genomen aangaande een beschermingsverzoek niet kan (EHRM 11 juni 2009, nr. 53541/07, SD t. Griekenland §62 en EHRM 7 september 2011, nr. 2237/08 RU t. Griekenland, §94 met verwijzing naar artikelen 31 en 33 van het Vluchtelingenverdrag). Echter vooreerst moet worden vastgesteld dat Noorwegen het beschermingsverzoek al heeft onderzocht, bijkomend moet worden aangestipt dat verzoeker niet heeft aangehaald dat dit onderzoek niet correct zou zijn gebeurd en tot slot legt hij geen informatie voor dat Noorwegen een eventueel volgend

beschermingsverzoek niet conform het asielacquis zou behandelen of het non-refoulementbeginsel niet zou respecteren. De gemachtigde heeft in deze terecht verwezen op een weerlegbaar vermoeden van conformiteit met het asielacquis en op het feit dat het aan verzoeker toekomt met concrete elementen het tegendeel aannemelijk te maken.

Bijgevolg kan geen wanverhouding tussen de motieven en het dispositief worden vastgesteld, noch enige onredelijkheid. Evenmin stelt de Raad vast dat de gemachtigde is uitgegaan van verkeerde feiten, een incorrecte beoordeling of gekomen is tot een onredelijk besluit.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het vierde onderdeel is ongegrond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ofwel onontvankelijk ofwel ongegrond. Dit op zich volstaat om de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring te verwerpen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat waar verzoeker onder meer artikel 27 van de Dublin-III-Verordening citeert en meent dat hij recht heeft op een opschortend beroep tegen de terugkeer en hij de Raad verzoekt om de schorsing toe te staan in afwachting van de behandeling van het beroep tot vernietiging, dit artikel in zijn derde lid stelt dat: *“of c) de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. De lidstaten zorgen ervoor dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht op te schorten totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven. Beslissingen over het al dan niet opschorten van de uitvoering van het overdrachtsbesluit worden gegeven binnen een redelijke termijn die evenwel een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek mogelijk maakt. Een beslissing om de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet op te schorten wordt gemotiveerd.”*

De Raad stipt aan dat de Belgische rechtsorde in de gelegenheid voorziet om bij de Raad de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten, met name via het administratief kort geding, zijnde de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid conform artikel 39/82 en volgende van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft voor de repatriëring van deze procedure geen gebruik gemaakt.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring alleen al om die reden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES